

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

Iunie 1991

„Învăță pe copil calea pe care
trebuie s-o urmeze,
și cînd va îmbătrîni,
nu se va abate de la ea.“

Ps.22,6

MATEIU-K
07.02.86

REGE PESTE TINE ÎNSUȚI

Ca să fii rege peste animale
Nu-i cine știe cât
Trebuie să fii mai puternic decît ele
Și-atît...

Ca să fii rege peste păsări
Este puțin mai greu, dar frumos
Trebuie să zbori mereu mai înalt decît ele
Și niciodată mai jos...

Ca să fii rege peste flori
Trebuie să suporti la hotare mărăcinii și
spinii
Și mai ales
Trebuie să miresmezi către lume
Mai mult decît crinii...

Ca să fii rege peste înstelare
Trebuie să te așezi printre luceferi.
Călător spre Orion,
Reprivindu-te de jos
Să fii decît oricare mai luminos
Și fără tron...

Ca să fii rege peste ape și vînt
Trebuie să înveți osanale ca îngerii
Și să le aduci pe pămînt
Alinare pentru lacrima orbilor
Ce trec valea plîngerii...

Ca să fii rege peste oameni
Este mai greu decît oricare altceva.
Trebuie să trăiești și să mori pentru ei
Învățîndu-i ce înseamnă a iubi, a ierta...

Dar cel mai minunat
Este că poți să fii rege peste tine însuți
Atunci cînd alegi binele
Fie din bucuria altuia,
Fie din plînsu-ți...

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 6/1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Secretar redacție:
Coconcea Octavian

Membrii comitetului
redacțional:
D. Popa, O. Coconcea, N. Dumitrescu, L. Forray.

Colaboratori:
Niculescu Teodor, Danci Petrică, A. Timiș, B. Roșca, I. Bidiuc, I. Huțanu, G. Deac, A. Engelhardt, E. Niculescu și V. Peicu.

CUPRINS

● Rege peste tine însuși	e.11
● Scoate-ți încălțăminte	1
● Conflict între generații?	3
● Un nou Congres Adventist	5
● Strategia succesului	6
● Pulsul Bisericii	7
● Rîvna pentru Casa Ta	9
● Biblia aruncată în foc	14
● Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei	16

Editura
CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Piantelor 12
Sectorul 2
Telefon: 20.76.65

CUVÎNTUL PREȘEDINTELUI

Călătoria nespus de lungă și plină de experiențe a lui Israel către Canaan se încheia. Trecuseră de curînd Iordanul și așezaseră pietrele luate din mijlocul Iordanului ca aducere amînte pentru generațiile viitoare.

La Ghilgal au prăsnuit Paștele și au mîncat pentru prima dată din roadele țării Canaanului. Mana, care timp de zeci de ani hrănise pe Israel, încetase. Erau în Canaan, țara visurilor și nădejdlor lor. Dar Ierihonul, cetatea cea tare, le arunca sfidătoare disprețul. Moise nu mai era cu ei. El rămăsese dincolo de Iordan, și noul conducător pregătea asaltul decisiv asupra Ierihonului, după Cuvîntul Domnului. O victorie răsunătoare avea să fie darul lui Dumnezeu pentru ei.

Dar Iosua avea pe inimă asigurarea prezenței Domnului. El își dovedise prezența în sanctuar de-a lungul anilor. Dar aici, lângă Ierihon, va fi El oare gata să-și manifeste prezența? „Căpetenia oștirii Domnului“, „Însuși Domnul Isus Hristos, aștepta pe Iosua să-l încurajeze, pe un teren devenit sfînt prin prezența Sa. „Locul pe care stai este sfînt. Scoate-ți încălțăminte!“ Și tot locul în care a fost chemat numele Domnului, în toată istoria mîntuirii, a fost sfîntit prin prezența Sa.

Ispita care pîndea pe Iosua a fost totdeauna prezentă în experiența celor credincioși: să uite cum să se poarte în prezența unui Dumnezeu de trei ori sfînt.

Astăzi noi, „peste care au venit sfîrșiturile veacurilor“, simțem și mai mult în primejdia să

pierdem respectul sfînt. Biserica noastră face o experiență uluitoare în ceea ce privește locașurile de închinare. Oriunde se adună doi, trei sau mai mulți, copiii lui Dumnezeu clădesc un loc sfînt — un locaș peste care este chemat Numele Domnului. Nu este de mirare că în aceste zile sînt în construcție în toată țara peste o sută de case de rugăciune.

Dorim să avem un monument pe măsura credinței, nădejzii și dragostei noastre. Facem sacrificii mari pînă la sînge (în unele cazuri, frații noștri și-au vîndut obiecte de strictă necesitate și chiar hrana, pentru casa Domnului). Inaugurarea și dedicarea casei este prilej de bucurie și de reconsecrare.

De altfel, „pentru sufletul credincios și umilit, Casa lui Dumnezeu de pe pămînt este poarta Cerului. Cîntările de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos sînt mijloacele rînduite de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru comunitatea de sus, pentru acel mărgeț serviciu divin, la care nu poate lua parte nimeni care este necurat“ (5T/491).

Timpul în care trăim se caracterizează printr altele și prin slăbirea respectului sfînt. Animalele nu au acest simțămînt; el este propriu numai ființelor omenesti. Cînd respectul și cinstirea lucrurilor sfînte, poruncite de Dumnezeu, dispar, ne putem aștepta la necredință și ateism.

Care este, fraților și surorilor, situația în locașurile noastre de închinare? Ce spirit pătrunde pe nesimțite între închinători? Care este starea de evlavie care se dă pe față? Mai este simțămîntul prezenței lui Dumnezeu atît de palpabil între noi? Ce gînduri, ce

„Sevate-ți încălțăminte din picioare,
căci locul pe care stai este sfînt“
(Iosua 5,15)

*Scoate-ți
încălțăminte*

sentimente și ce cuvinte se rostesc în incinta sfântă? Este vreun moment când ne trezim ca dintr-un vis și să spunem: „Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut?”

Când ascultați predica, amintiți-vă, iubiți frați, că auziți glasul lui Dumnezeu adus la voi prin slujitorul Său. Ascultați cu băgare de seamă! Nu dormiți nici o clișă, ca nu cumva prin ațipirea voastră să pierdeți tocmai acele cuvinte care vă trebuie mai mult.

„Este prea adevărat că respectul față de casa lui Dumnezeu aproape s-a stins. Lucrurile și locurile sfinte nu sînt prețuite. Să nu fie aceasta o cauză pentru lipsa de călduroasă temere de Dumnezeu în familiile noastre?”

Părinții trebuie nu numai să învețe pe copiii lor, ci să le poruncească să intre în casa de rugăciune liniștit și cu evlavie... Părinților luați seama la pilda pe care o dați copiilor voștri și la ideile pe care le plantați în ei... În mintea multora nu sînt mai sfinte cugetările privitoare la casa lui Dumnezeu decît cele care se ocupă cu lucruri de rînd... Din cauza necuviinței în atitudine, îmbrăcăminte și purtare și din cauza lipsei de dispoziție sufletească religioasă, Dumnezeu a întors deseori fața de la cei care erau adunați să se închine.

Dacă s-a organizat o comunitate nouă și nu a fost învățată despre acest punct, atunci pastorul și-a neglijat datoria și va trebui să dea socoteală lui Dumnezeu pentru influența pe care a îngăduit-o să domnească” (idem).

Am citat mai sus cîteva din solemnele avertismente ale Inspirației, pentru că ele redau exact ceea ce Dumnezeu vrea să ne spună astăzi.

Dacă Domnul ar veni în mod fizic în templele și în locașurile de închinare, ce ar izbi privirile Sale? S-ar putea alătura liniștit celor adunați să-I aducă slujire și adorare, s-au ar trebui, ca și pe vremuri, să ne spună: „Casa Mea se va numi o Casă de rugăciune pentru toate popoarele; dar voi ați făcut din Casa Tatălui Meu o peșteră de tâlhari?”

Iubiți frați, stimate surori, dragi tineri și scumpi copii, noi formăm laolaltă marea mulțime

de închinători din bisericile noastre. Dorim ca prezența noastră într-o casă de rugăciune să ne aducă binecuvîntare, dar ar fi o pagubă uriașă ca totul să devină o obișnuință, o rutină, o datorie rece, un formalism ucigător.

Dragostea față de Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul și cu tot cugetul ne va conduce la o atitudine potrivită atunci cînd venim înaintea Lui.

Căci, zice apostolul Pavel, „voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge.. nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunet de trîmbiță, ... ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimului cerească, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întîi născuți care sînt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor... de Isus, Mijlocitorul legămîntului celui nou și de sîngele stropirii care vorbește mai bine decît sîngele lui Abel” (Evr. 12, 18-24). „Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina... să aducem lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu teamă” (Evr. 12,28).

În marea lucrare de reformă care a început între noi, o re-deșteptare a evlaviei de la început este prima urgență. Și această se va da pe față printre multe

altele și printr-o atitudine nouă față de locul peste care este chemat Numele Domnului. Eu și cu tine sîntem somați să reevaluăm experiența noastră spirituală, căci, așa cum am mai spus, casa lui Dumnezeu de pe pămînt este poarta cerului, iar serviciul divin este o peregustare și o anticipare a mărețului serviciu divin de proporții cosmice la care nu va lua parte nimic din ce este necurat.

Știu că așteptați ca și mine ziua cînd vom fi împreună în noul Ierusalim. Știu că te preocupă o bună relație cu Dumnezeu și un răspuns la rugăciune. Știu că vii la locașul de închinare așteptînd ca prezența celui Infinit să se manifeste. Să ne hotărîm să dăm iarăși convenita cinstire la locul unde Dumnezeu vine să se întâlnească cu copiii Săi, căci „Domnul este în templul Său; tot pămîntul să tacă înaintea Lui” (Hab. 2,20).

Isus ne așteaptă în „Casa Lui” de rugăciune. El a pregătit de fiecare dată un mesaj de care inima noastră are nevoie. O hrană proaspătă este oferită sufletului flămînd, „căci El este în locul acesta”

El vrea să ne vorbească și să ne ajute, dar nu o poate face într-o atmosferă de lipsă de respect și de liniște.

continuare în pag.11

CONCURS DE POEZIE

Redacția „Curierul Adventist” anunță inițierea unui concurs de poezie, deschis tuturor cititorilor revistei noastre.

Tema concursului:

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16).

Cei care doresc să participe la acest concurs vor trimite două poezii de maximum 10 strofe, sau de dimensiunea unei poezii de 10 strofe, a patru rînduri strofa:

— o poezie pe tema textului din Ioan 3, 16;

— a doua poezie, la alegere.

În plicul în care se vor trimite poeziile se va scrie: numele, prenumele, data nașterii, comunitatea din care face parte.

De asemenea, va scrie și un „motto” pe care și-l alege fiecare. Acest motto va fi scris pe fiecare poezie, sub titlu.

Fiecare participant va însoți poeziile și de o fotografie a sa, tip pașaport, alb-negru.

Poeziile premiate vor fi publicate în paginile revistei, iar cei premiați vor primi cărți tipărite în editura noastră.

Concursul se încheie la 1 octombrie 1991. Toate participările care vor veni la redacție pînă la data de 1 octombrie a.c., vor intra în concurs.

Participările vor fi trimise pe adresa: „Redacția „Curierul Adventist” - București, str. Plantelor nr.12, of.p. 20, sector 2, cod 73231 - pentru CONCURSUL DE POEZIE.

Redacția

Conflict între generații?

Chiar de la început socotesc că este bine să lămurim termenii: generație și conflict. Prin generație se înțelege totalitatea unui grup de oameni care au cam aceeași vîrstă. În sensul acesta se vorbește despre „generația mai în vîrstă” și despre „generația mai tînără”. Ce se înțelege prin „conflict”? Cuvîntul îl avem din latinescul „conflictus”, și înseamnă nici mai mult, nici mai puțin decît „ciocnire, dezacord, ceartă, discuție violentă, război”.

Avînd în minte semnificația cuvîntului „conflict”, și ținînd seamă de faptul că în univers, în general, există două puteri antagonice — aceea a binelui, pe de o parte, și aceea a răului, pe de altă parte — a fost, și mai este încă, posibil să apară conflicte fie între popoare, fie între neamuri diferite, aflătoare în aceeași țară (conflicte etnice), fie chiar conflicte religioase. Și, evident că în lumea din afară pot să apară și conflicte „între generații”.

PRIMUL CONFLICT DIN UNIVERS

Dar, să vedem care este geneza conflictului din universul lui Dumnezeu, și din partea cui s-a produs el? Cine este inițiatorul și continuatorul acestui conflict; pentru ce și împotriva cui a fost declanșat? De o parte este Dumnezeu-Tatăl, „Cel Vechi de zile”, împreună cu Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Duhul Sfînt, toți de aceeași vîrstă, de fapt, „generația mai în vîrstă”. De cealaltă parte este fostul „Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor”, urmat de un număr de îngeri, toți mai tineri, întrucît au apărut în univers mai tîrziu, ca ființe create de cel Atotputernic, deci „generația mai tînără”. Acest fost luceafăr strălucitor, devenit Lucifer, este inițiatorul marelui conflict din univers. Pentru ce l-a dezlănțuit?

Alături de El,
să alergăm împreună
pe calea deschisă de El,
spre Împărăția lui Dumnezeu...!

Pentru că n-a fost mulțumit cu poziția pe care o avea la „tronul lui Dumnezeu“. „Ai fost fără prihană în căile tale din ziua când ai fost făcut, pînă în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine“. „Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu... voi fi ca cel Prea Înalt“ (Ezech. 28, 15; Isaia 14, 13-14) Îngîmfarea și nemulțumirea, dorința de a-și „ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu“, a fost începutul, și apoi continuarea marelui conflict care, dacă la început a avut loc mai mult „pe ascuns“, pînă la urmă s-a transformat în război „pe față“ între Hristos și Satana. „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul — șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana — s-au luptat și ei“. El „a fost aruncat pe pămînt; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui“ (Apoc. 12, 7-9).

Lui Dumnezeu îi este străină noțiunea de „conflict“. Aceasta nu se împacă deloc cu caracterul Său. De aceea El n-a creat ființele inteligente din univers pentru ca acestea să ajungă în conflict. Dimpotrivă, El dezaprobă orice conflict de inspirație străină de caracterul Lui care are loc în sînul marelui familii din univers. Ar fi corespuns dorinței Lui dacă armonia universului n-ar fi fost tulburată niciodată de niciun fel de conflict.

CONFLICTUL STRĂMUTAT PE PĂMÎNT

Dar iată că, fără voia lui Dumnezeu, conflictul a apărut, și din cer, el a fost strămutat pe pămînt. Diavolul a reușit să pună și pe omul, de curînd creat, în conflict de Dumnezeu. Și de ce atunci conflictele se țin lanț fie între om și Dumnezeu, fie între om și om, fie între popoare diferite, ori între ideologii diferite, precum și între generații.

În Biblie avem redat un caz tipic de conflict între generații. Priviți pe tînărul fiu de împărat, Absalom, cum, din aceleași motive ca și inițiatorul conflictului din cer, intră în conflict cu

împăratul David, mai vîrstnicul său părinte. Absalom „se scula dis de dimineață, și stătea la marginea drumului la poartă. Și ori de cîte ori avea cineva vreo neînțelegere și se ducea la împărat la judecată, Absalom îl chema și-i zicea:... iată pricina ta este bună și dreaptă; dar nimeni din partea împăratului nu te va asculta... de m-ar pune pe mine judecător în țară! Orice om care ar avea o neînțelegere și o judecată, ar veni la mine, și i-aș face dreptate“ (2 Sam. 15, 2-4). Acesta a fost punctul de plecare. Nu era mulțumit cu rangul de prinț. Dorea să fie împărat. Procedul lui, cu cei care veneau la împărat pentru judecată a fost, la început, pus în aplicare mai „pe ascuns“. Era același procedeu pe care-l folosea și „profesorul“ lui pe vremuri în cer. Însă în a doua fază a acțiunii lui Absalom conflictul a izbucnit pe față și a rezultat un război adevărat, obligîndu-l pe „mai vîrstnicul“ său tată să fugă din Ierusalim. Sfirșitul acțiunii lui este cunoscut. În conflictul armat care a avut loc, Absalom și-a pierdut viața. Nu este cumva acest sfirșit tragic o ilustrare a ceea ce se va întîmpla cu arhivă vrăjmașul lui Dumnezeu care a provocat acel nefast conflict împotriva Creatorului său? Cum a acționat acel „heruvim ocrotitor“ împotriva Creatorului său, care se credea a fi mai înțelept și stăpînit de un spirit de dreptate mai accentuat și un leguitor mai bun decît Dumnezeu, tot în același spirit a acționat și Absalom împotriva Tatălui său. După cum Absalom, în urma acțiunii provocată de el, a fost nimicit, în cele din urmă nimicit va fi și arhiprovoocatorul de conflicte din cer și de pe pămînt.

NU CONFLICT, CI ÎNTELEGERE

Să ne ferim să ne lăsăm prinși în acțiuni conflictuale care ar putea să prejudicieze interesele cauzei lui Dumnezeu și a bisericii Sale. Nu, în biserica lui Dumnezeu nu trebuie să aibe loc nici un fel de conflict. Dumnezeu nu cheamă la o astfel de acțiune, dimpotrivă, El este vădit îm-

potriva ei. În biserica primară nu cred că a existat vreun conflict între generații, deși cu siguranță ea era alcătuită atît din credincioși „mai în vîrstă“, cît și din credincioși „mai tinerii“. Amintim pe vîrstnicul Petru și pe tinerelul Ioan, care în graba lor spre mormîntul Domnului „au început să alerge amîndoi împreună“, chiar dacă Ioan a alergat mai repede decît Petru (Ioan 20, 4). De asemenea, a existat o deplină înțelegere între apostolul Pavel și tînărul Timotei, pe care îl socotea ca adevăratul lui „copil în credință“. Pavel îl sfătuiește ca pe un slujbaş de curînd intrat în lucrarea de pe ogorul Evangheliei, cînd îi scrie: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși; în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție... Puneți pe inimă aceste lucruri, îndeleptă-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai alora... (1 Tim. 1,2; 4,12.14.15). Și tînărul Timotei a conlucrat în deplină armonie și înțelegere cu mai vîrstnicul apostol Pavel. Nu conflict, ci înțelegere și armonie.

Aceasta trebuie să fie caracteristica adevăraților urmași ai Domnului Isus Hristos. Nu sîntem îndemnați de Cuvîntul lui Dumnezeu să cultivăm nici un fel de spirit conflictual, nici între etnii, nici între generații. Conflicte de felul acesta nu se nasc din spiritul creștin, ci din cu totul alt spirit.

În Biserica Adventistă, al cărei membru sînt de peste șaiszeci de ani, n-am auzit vorbindu-se și nici n-am sesizat că ar exista conflict între generații. În tinerețe am purtat răspunderea ca diriginte al tineretului în cea mai mare Comunitate din țară, și mai apoi ca secretar al Departamentului Tineretului din cea mai mare Conferință din țară, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să vorbesc — nici în particular, nici în public — despre vreun conflict între generații, și aceasta pentru că el nu există. Se pare că ideia acestui fel de conflict a apărut în biserică în ultimul timp sub influența spiritului din afara bisericii. Astfel de spirit nu aparține Duhului lui Hristos. El este

ceea ce s-ar putea numi un „foc străin“.

Dacă în calitatea noastră de creștini este să luăm parte la vre-un conflict, singurul la care putem participa este cel îngăduit și recomandat de Sfânta Scriptură: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi avem „de luptat... împotriva duhurilor răutății (Efes. 6, 11-12).

Aceasta este singurul conflict pe care-l putem susține și la care putem participa. Dar și la acesta nu divizați în generații, ci și unii și alții — vîrstnici și tineri — să alergăm împreună pe aceleași cale către Împărăția lui Dumnezeu, fără nici o discriminare, de nici un fel, fără nici o discrepanță între generații. Expresia „conflict între generații“ se cade să dispară din vocabularul unui creștin; iar dacă acesta există, totuși, în biserica din care facem parte, este de preferat ca el să nu mai supraviețuiască printre noi.

Se cade, de asemenea, ca cei mai în vîrstă să aprecieze la justa valoare tineretul bisericii noastre, să-l sprijinească în toate acțiunile lui bune care au drept țintă promovarea lucrării lui Dumnezeu, în vestirea întregii solii îngerești. De asemenea, să se roage ca Duhul Sfînt să ajute pe fiecare să-și formeze un caracter după voia lui Dumnezeu, spre a putea fi folosit, cu bune rezultate, în marea lucrare de încheiere a vestirii Evangheliei pe pămînt.

Tineretul creștin este de mare valoare în biserică. Lăsîndu-se călăuzit de Duhul Sfînt, și trăind astfel în ascultare de Legea lui Dumnezeu, ca dovadă a iubirii față de El, tineretul este o forță, pe care punînd-o în slujba Evangheliei, este o mare binecuvîntare pentru biserică. Ferice de acea Comunitate care are tineret în mijlocul ei. Viitorul unei astfel de comunități îi este asigurat. Pe de altă parte, tot atît de drept este ca și cei mai în vîrstă să se bucure — din partea tinerelor vlăstare — de aprecierea convenită „perilor cărunți“.

Mergînd alături, în deplină înțelegere și armonie, sub steagul Prințului Emanuel, avem făgăduința că, privind „țintă la Că-

Știri... Știri... Știri... Știri... Știri... Știri...

DUPĂ 55 DE ANI - UN NOU CONGRES AL TINERETULUI ADVENTIST DIN ROMÂNIA

În zilele de 23-25 august, Sala Polivalentă din București va găzdui Congresul Tineretului Adventist din România

Motto-ul Congresului: „IATĂ-MĂ, TRIMITE-MĂ!“ - constituie răspunsul tineretului la apelul făcut de Conferința Generală întregii Biserici, prin Misiunea Globală.

Pot participa toți tinerii între 16-31 ani, adventiști sau non-adventiști.

Vom avea ca invitați formații corale și instrumentale din toată țara. De asemenea, va fi prezentă o delegație de tineret din Republica Moldova.

Credem că aceasta va fi o ocazie de a ne cunoaște mai bine, de a ne împrieteni, a împărtăși experiențe și a face împreună planuri de lucru.

Invitatul de onoare al întrunirii va fi fr. JOHN GRAZ, director al Departamentului Tineret la Diviziunea Euro-Africa.

Sperăm ca acest Congres să fie doar un început al unei mai bune organizări a activității tineretului și al integrării sale în largul câmp de lucru, deschis în fața tinerilor AZS de pe întregul pămînt.

*

Taifunul însoțit de inundații catastrofale ce a avut loc recent în Bangladesh, a lăsat în urma sa peste 100.000 morți. Departamentul comunicații al Conferinței Generale relatează că deși avem frați adventiști în această țară și în zona sinistrată nici unul din ei n-a fost afectat.

La fața locului ADRA și-a trimis reprezentantul cu primele ajutoare. Un prim ajutor de 40.000 dolari, va oferi timp de două săptămîni hrană la mai bine de 20.000 de sinistrați.

(Infopres E.A.D.)

petenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus“, și ascultînd numai de glasul Lui, vom ajunge în cele din urmă, să ieșim biruitori, pentru totdeauna, din marele conflict în care ne-am angajat alături de Domnul Isus. În El să ne punem toată nădejdea

noastră. Alături de El să alergăm împreună pe calea deschisă spre El, spre Împărăția lui Dumnezeu pe care o așteptăm cu mare nerăbdare să se arate.

Indricău Gheorghe,
pastor pensionar

REGE PESTE TINE ÎNSUȚI

continuare din cop.2

Și ca să încheiem înțelept și frumos

Și mai ales cum se cuvine...

Încoronarea ta o face Hristos

Cînd treci de pe drumul spre rău, înspre bine.

În clipa aceasta, veșnicia te cumpănește;

Dacă vrei să fii rege, alege binele, grăbește-te!

B. Burtescu

Strategia succesului

A vorbi despre Hristos și a reprezenta pe Hristos, sînt două lucruri diferite. Sînt mulți cei ce zic Doamne, Doamne, dar sînt puțini aceia care Îl reprezintă în viața și activitatea lor.

A mărturisi pe Hristos, a-L face cunoscut, lucrarea aceasta cere o armonioasă îmbinare între prezentarea Lui prin Cuvînt și reprezentarea Sa în viața și caracterul celui ce-L mărturisește ca Domn și Mîntuitor.

Lumea secolului nostru este sătulă de demagogie și de vorbire fără acoperire. Omenirea răvășită și cuprinsă de un spirit de neliniște, are nevoie de valorile creștine. Civilizația secolului nostru are nevoie să înțeleagă adevărul axiomatic că singura ei soluție pentru problemele insurmontabile ce o confruntă, **ESTE HRISTOS ȘI EL RĂSTIGNIT.**

Pentru a fi eficienți în mărturia și reprezentarea lui Hristos în generația noastră, să urmăm șapte puncte, șapte trepte pe scara succesului chemării oamenilor la Hristos și implicit a creșterii noastre spre desăvîrșire:

1. ROAGĂ-TE PENTRU ÎNTELEPCIUNE. Fă ceva, dar nu în grabă, improvizat, fără puterea și călăuzirea Duhului Sfînt (Fapte 1,8.14).

2. CERCETEAZĂ, CUNOAȘTE BINE OBIECTIVUL ACȚIUNII TALE. Ținte și obiective deosebite, cer o pregătire specială. Cercetează tot ceea ce poate să-ți fie de ajutor. Cercetează-te pe tine însuși. Identifică-te cu cei pentru care simți nevoia să lucrezi. Cunoaște-le problemele și poverile inimii. Coboară-te acolo, lîngă ei și începe să urci împreună cu ei, ținînd seama de sfatul înțelept al marelui evanghelist Pavel. „Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rînduială” (1 Cor. 14,40).

Nici o acțiune în biserica lui Dumnezeu nu este haotică, independentă. Domnul Hristos a ținut să precizeze că nici chiar El, în eforturile Lui evanghelistice nu a făcut decît ceea ce a primit de la Tatăl: „Nu fac nimic de la Mine însumi” (Ioan 8,28).

3. STABILEȘTE MIJLOACELE DE LUCRU. Alege pentru ținta propusă cele mai eficiente metode de lucru. Aceasta cere o profundă cunoaștere și o capacitate de sintetizare (Filip. 4, 5-8).

4. FĂ UN PLAN ÎN LEGĂTURĂ CU MODUL DE ABORDARE A SOLIEI.

Studii biblice, literatură, campanii evanghelistice, seminarii pe subiecte, samariteanul milos, etc.

Sînt mulți cei care sînt dornici să vorbească, să se adreseze la mari mulțimi. Sînt mulți predicatori, dar puțini samariteni miloși. Prea puțini. Este nevoie să cercetăm pe bătrîni și pe bolnavi. Să îngrijim de nevoile lor, să le legăm rănile și să le satisfacem nevoile și făcînd astfel, le putem vorbi mai cu succes despre Cel care ne-a iubit și ne iubește pe toți.

5. FII DESCHIS FAȚĂ DE CEEA CE ESTE NOU — ADAPTEAZĂ. Nu aplica mecanic tot ceea ce folosesc alții, chiar și evangheliștii cei mai de succes. Nu tot ceea ce se aplică cu bune rezultate în alte părți, va da aceleași rezultate în activitatea ta. Cercetează totul și reține numai ceea ce corespunde locului unde te afli. Metodele de evanghelizare trebuie să fie indigenizate pentru a răspunde nevoilor specifice în care te afli.

6. IA-ȚI TIMP ȘI ANALIZEAZĂ REZULTATELE. După fiecare acțiune, ia-ți timp și analizează cu spirit obiectiv rezultatele. În mod sincer și cu un spirit critic evaluează activitatea depusă. Consultă-te și cu alții. Vezi dacă s-a realizat ținta propusă și caută să-ți îmbunătățești activitatea și metodele. Ia măsurile ce se impun în urma analizei făcute, pentru a-ți atinge ținta.

7. CONTINUĂ ACTIVITATEA. Indiferent de rezultate, Dumnezeu onorează eforturile depuse. Fii hotărît, nu te descuraja. Continuă să planuești, să motivezi și să te menții într-o activitate intensă. Plin de curaj, de hotărîre și putere, cu umilință și cu iubire pentru suflete, dă mărturie pentru Hristos (1 Cor. 4,10-13).

În dorința de a oferi frățietății noastre posibilitatea de a cunoaște și de a simți pulsul activității și problemelor cu care se confruntă biserica astăzi, în numărul de față al revistei noastre continuăm să prezentăm cititorilor noștri Conferința București sau Muntenia.

Conferința București este nu numai cea mai mare conferință a Uniunii Române, ci și cea mai veche. Pe teritoriul ei la Pitești, a început în 1870 activitatea de vestire a Evangheliei, constituindu-se în teritoriul ei și primele unități organizatorice. În perioada interbelică, Conferința București avea pe teritoriul ei Conferința Muntenia Est, Muntenia Vest, constituind centrul lucrării din țara noastră. Personalități ca: St. Demetrescu, I. Bauer, D.M. Făurescu, C. Popescu, M. Manea, V. Diaconescu, au fost în fruntea acestei conferințe.

În prezent Conferința București are în componența ei un număr de 267 de comunități, deservite de 67 de pastori și aproximativ 21.000 de membri. O conferință cu un mare și variat volum de activitate, de răspunderi și satisfacții.

Fratele Niculescu Teodor, președintele conferinței și Danci Petrică, secretarul conferinței, sînt interlocutorii mei. Este un exemplu de colaborare între generații, care demonstrează, fără drept de apel, că nu există și nu trebuie să existe în mijlocul nostru un conflict între generații.

D. Popa — Fraților, în activitatea Conferinței București, cea mai mare conferință din uniunea noastră, în condițiile cele noi și a cerințelor multiple, cu ce probleme vă confrunțați și care vă sînt previziunile. Ce puteți spune cititorilor revistei noastre?

T. Niculescu — Trebuie să recunosc că este o situație complexă. În primul rînd m-ași referi la starea spirituală a conferinței. În general pot spune că ea este bună. Este adevărat că evenimentele care au avut loc pe plan național ne-au afectat și pe noi. După decembrie 1989 activitatea bisericii a cunoscut valențe noi. S-au deschis noi fronturi de lucru. În această perioadă de timp am constatat o mare afliuență de persoane în comunitățile noastre. Oameni ce caută pe Dumnezeu, caută un refugiu în Dumnezeu. Toate acestea au avut deopotrivă un efect pozitiv asupra vieții spirituale a comunităților noastre și asupra pastorilor noștri. Cum era și normal, aceste deschideri au intensificat activitatea pastorilor. Este îndeobște cunoscut că acolo unde se lucrează, acolo unde oamenii (în cazul nostru pastorii și membrii) sînt activi, interesați în conlucrare, acolo

și viața spirituală este bună. Trebuie să mărturisesc că în această perioadă toți am fost foarte ocupați, atît de prinși de problemele ce ne confruntă, încît toate celelalte probleme au fost lăsate pe planul al doilea. Întinderea conferinței noastre și multiplele probleme ce ne solicită, au făcut să fim în permanență la... datorie!

Desigur, avem și probleme. Numărul comunităților a crescut, dar numărul pastorilor a rămas, relativ același.

D. Popa — După cîte știu, Conferința București a făcut o serie de noi angajări în pastorație. Înțeleg că recent conferința a angajat o nouă serie de tineri sau mai în vîrstă, în activitatea pastorală. Există, în prezent, vreun cîmp, în conferința dvs. care să nu fie deservit de un pastor?

T. Niculescu — Este adevărat că s-au făcut o serie de angajări, dar nu în raport cu necesitățile. Cum știți, căci am lucrat împreună, imediat după decembrie 1989, în conferința noastră s-au organizat 93 de noi comunități. Pentru deservirea acestor comunități, nu-ar fi trebuit 25 de noi pastori. Dar, în aceeași perioadă de timp, noi am angajat numai opt lucrători. Cu toate că nu avem nici un district fără pastor, trebuie să spun că am fost nevoiți să comasăm districtele. Cîte două districte la un pastor întărit prin binecuvîntare. Astfel, în cadrul conferinței avem districte cu 8, 7 și 6 comunități, ceea ce este foarte mult pentru a putea fi deservite așa cum trebuie, deși stabilisem ca un district să nu aibe mai mult de 4 comunități, cînd numărul membrilor este mai mic și 1, 2 sau 3 comunități atunci cînd numărul membrilor este mai mare. Comasînd cîte două districte la un pastor, nu avem districte fără pastori întăriți prin binecuvîntare, dar deservirea este anevoioasă. Da, avem o nevoie acută de lucrători. În mod deosebit acum, cînd am angajat noi lucrători fără o pregătire teologică, se impune ca pastori întăriți prin binecuvîntare să deservească aceste districte și să aducă la îndeplinire actele de cult, rezolvînd în cadrul comunităților problemele ce revin pastorului întărit. Pentru aceasta, toți pastorii de la conferință sînt angajați în deservirea acestor comunități pe lîngă activitatea și răspunderea ce o avem ca comitet de conducere al conferinței. În altă ordine de idei, creșterea numărului comunităților, înființarea de noi comunități, a determinat și nevoia de noi case de rugăciune, deci noi construcții.

D. Popa — În prezent, ați putea să ne spuneți cîte case de rugăciune aveți în construcție în Conferința București?

T. Niculescu — președinte

Pulsul Bisericii

CONFERINȚA BUCUREȘTI

«Rîvna
pentru casa ta
mă mîncă pe mine!»
Ioan 2, 17

Sediul Conferinței
București

T. Niculescu — În întreaga conferință avem aproximativ 50 de case de rugăciune în construcție. În acest an, am început construcții în diferite orașe și localități (Buzău, Slobozia, Pitești, București-Voluntari, București-Lucăcești).

D. Popa — Ați putea să ne spuneți dacă din punct de vedere financiar, conferința sau comunitățile ce sînt prinse în procesul construcțiilor caselor de rugăciune au asigurate fondurile bănești necesare finalizării lucrărilor începute, sau pentru începerea lucrărilor și continuarea lor?

T. Niculescu — Răspunsul trebuie să se axeze pe cel puțin două linii principale:

1) Comunități cu un mare număr de membri, care au și posibilități financiare substanțiale;

2) Și acele comunități mai mici, cele de curînd înființate, cu un mic număr de membri, care nu au posibilități materiale nici pentru a începe lucrările de construire a casei de rugăciune și nici să le termine. De aceea, conferința este angajată în ajutorarea financiară a acestor comunități.

D. Popa — Conferința București este în măsură să finanțeze toate aceste construcții? Să nu uităm că materialele de construcții și manopera s-au scumpit. Costul lor s-a tri-

plat, dacă nu mai mult. În același timp, datorită situației economice precare din țară, ne putem aștepta la o scădere a intrărilor. În această situație, așa cum am discutat cu fr. Kunze, revizorul Diviziunii și cu fr. Dumitrescu, președintele Comitetului Uniunii, întrucît leul nostru nu este convertibil, noi nu putem trimite — deocamdată — partea cuvenită Diviziunii. De aceea se impune luarea unei hotărîri care să permită folosirea sumelor ce le avem pentru finanțarea acestor lucrări, bine știind că devalorizarea leului este continuă și galopantă.

În această perspectivă, Conferința București, va putea ca din fondurile de care dispune acum, să acopere cheltuielile necesare a fi făcute cu construcția tuturor caselor de rugăciune din conferința dvs.?

T. Niculescu — Vreau să încep a spune că un ajutor financiar venit din afara conferinței este oricînd bine venit. În ceea ce privește fondurile necesare pentru finalizarea lucrărilor începute, țin să precizez că în Conferința București nu există nici o comunitate care să fi început o construcție și să fi încetat din lipsă de fonduri. Dar este o realitate faptul că dacă ar trebui să achităm acum sumele pentru toate construcțiile n-am avea de unde; dar întrucît lucrările sînt eșalonate în timp, și veniturile conferinței vor continua să intre în visteria conferinței. Credem însă că dacă vom chibzui bine, așa cum trebuie și vom eșalona în timp executarea lor, dacă vom fi și ajutați, vom putea face față problemelor legate de construcția caselor de rugăciune. Conferința mai are însă și alte probleme. În primul rînd mă gîndesc la nevoia de construire a unei serii de case de rugăciune în București. În prima etapă avem în plan construirea a cinci capele, în diferite cartiere ale Capitalei. Se ridică, de asemenea, problema sediului conferinței, căci realmente nu mai avem un sediu.

P. Danici — secretar

D. Popa — Pentru că ați amintit de conferință, care este planul dvs., în legătură cu Comunitatea București-Labirint? Cea mai mare comunitate a conferinței se află în mijlocul unor ruine, fără să se fi făcut ceva pentru rezolvarea acestei probleme. În le-

gătură cu sediul conferinței, aveți un plan?

T. Niculescu — Dacă vorbim despre sediul actual, el este impropriu, cu totul nesatisfăcător. Cu toate amenajările făcute în ultimul timp, el nu satisface nevoile noastre elementare.

D. Popa — S-a clarificat situația juridică a acestui imobil?

T. Niculescu — Sîntem în curs de rezolvare. Fie pe cale juridică, fie prin înțelegere cu fostul proprietar. În legătură cu construcțiile din București, nu este vorba numai de Labirint, ci și de celelalte comunități.

De exemplu, clădirea comunității București-Belu, care are 150 de locuri pe scaune, în ea funcționează o comunitate de 450-500 de membri și vizitatori. Popa Tatu, casa cu toate amenajările făcute, are o capacitate de 350 de locuri, dar în care funcționează o comunitate de 850-900 de membri și vizitatori. Cu totul nefcăpătoare.

D. Popa — Cîte case de rugăciune aveți în plan să construiți în București.

T. Niculescu — În prezent sîntem în curs de elaborare a planurilor acestor case de rugăciune. De exemplu, în Berceni, o capelă de 200-250 locuri; în Drumul Taberei, un cartier foarte populat, o capelă de 300-350 locuri; în Militari, o capelă de 200-250 locuri; în Crîngași, pe str. Lucăcești, nu departe de locul fostului imobil demolat, a început construirea unei case de rugăciune de 200-250 de locuri; în Balta Albă o casă de rugăciune de 200-250 de locuri. În Titan, de asemenea, o capelă de 200-250 de locuri. La cele mai sus mai adăugăm și un imobil pentru sediul conferinței, cu o sală care să satisfacă nevoile acestei conferințe.

D. Popa — Planurile sînt frumoase, dar ele sînt utile numai atunci cînd trec de pe planșetă, în șantier, cînd se realizează. Pe cînd punerea pietrei de temelie la toate acestea? S-a gîndit oare conferința la recuperarea terenului de la Crîngași, unde a fost Comunitatea Grand, avînd în vedere că nu este nici o construcție pe el?

T. Niculescu — În actuala configurație nu este posibil pentru că terenul respectiv este exact în fața noului bloc construit acolo.

D. Popa — Da, dar trebuie să cerem dreptul de proprietate asupra terenului, pe care apoi să-l schimbăm cu un alt teren.

T. Niculescu — De fapt, am spus autorităților în drept că dacă nu ne va despăgubi corespunzător și nu ne va da un teren în schimbul acestuia, vom fi nevoiți să ne luăm înapoi terenul. Tratatările sînt în curs. Do-

Rivna pentru Casa Ta

„Locul meu... este aici...!”

P. Teofil — trezorer

resc să precizez că noi am găsit terenurile necesare construirii caselor de rugăciune în cartierele amintite mai sus. Dacă Proiect București va obține aprobările necesare, vom putea demara cu construirea lor. Din punct de vedere financiar, noi nu vom putea face față tuturor acestor lucrări. Este necesar să primim sprijin din partea Comitetului Uniunii și a Diviziunii. Mă gândesc acum și la nevoia construirii unei corespunzătoare case de rugăciune la Constanța, o necesitate prioritară.

D. Popa — Da, problema construcțiilor este o problemă importantă și sensibilă. Dar cea mai importantă și cea mai deosebită rămâne problema spirituală. În acest context, ce face conferința pentru ajutorarea corpului pastorilor pentru dezvoltarea lor din punct de vedere spiritual, pentru dezvoltarea lor în vederea îndeplinirii chemării și lucrării lor?

P. Danci — Activul pastoral al conferinței însumează 67 de pastori. Din aceștia, 20 sînt neîntăriți prin binecuvîntare, iar 14 fără studii teologice. Acești pastori ajutori, deservesc 102 comunități. Aceasta înseamnă că pentru actele de cult și alte probleme, au nevoie de asistența unor pastori întăriți prin binecuvîntare. Neavînd altă soluție, conferința deservește aceste 102 comunități. Pentru a degreva puțin, am procedat la întărirea a patru presbiteri de district, aceasta bineînțeles cu aprobarea uniunii. Pe de altă parte, trebuie să mai subliniem faptul că cele 267 de comunități, pe care le avem în Conferința București, cei 67 de pastori sînt insuficienți. Ei sînt puși în situația de a deservi districte ce depășesc puterile lor. Datorită numărului mare de comunități pe care un pastor trebuie să le deservescă, prezența și aportul lui în aceste comunități sînt nesatisfăcătoare. Aceasta ne-a obligat să angajăm și personal necalificat din punct de vedere teologic, dar bărbați cu presanță, bine intenționați, iar unii dintre ei (cinci la număr) dublați de o pregătire superioară în alte domenii. Apreciez însă, că în viitor, criza aceasta se va adînci, avînd în vedere ritmul de creștere al numărului de membri. Dacă ea va continua în

Sabatul din 11 mai 1991 a constituit un Eben-Ezer pentru frațietatea din Comunitatea Bădeni, jud. Dîmbovița, Conferința București, cum și o ocazie de bucurie și recunoștință pentru toți cei care au luat parte la consacrarea noului locaș de închinare al Comunității. Un lung șir de probleme s-a încheiat. O casă de rugăciune spațioasă și frumoasă și-a deschis ușile pentru vestirea Evangheliei.

Comunitatea Bădeni, așezată într-o frumoasă regiune a dealurilor subcarpatice, a funcționat pînă nu de mult într-un local mic, undeva pe un deal și care stătea să se prăbușească. Era realmente un pericol. Aceasta pentru că în concepția vechiului regim nu intra și libertatea de construire a locașurilor de cult.

Deși numeric comunitatea nu este prea mare, ea a avut și are în mijlocul ei un grup de bărbați cu spirit de sacrificiu și care s-a angajat înaintea lui Dumnezeu să „zidească Casa Domnului!”

Așa se face că în anul 1978, se pun bazele unei noi Case de rugăciune, mai mare și la un loc mai central. Pentru timpul acela a fost o acțiune foarte îndrăznească. La început ea era „acțiunea unilaterală” a fr. I. Filip. După turnarea fundației au început acțiunile de amenințare, intimidare și stopare a lucrărilor. Și ele au fost oprite. Autoritățile județene de partid, inspectorul departamentului Cultelor au intrat în acțiune. Au fost zile, luni și ani de presiune psihică și morală exercitată asupra fraților noștri, care însă n-au cedat.

În 1982/83 s-a pornit la renovarea vechii capele, pentru că starea ei impunea o intervenție grabnică. S-au cumpărat materiale și s-a început lucrarea de renovare. Soluția însă nu satisfacea nevoia presantă a ridicării unui nou locaș de închinare. Se abandonează ideea renovării și materialele se vînd. Urmează acțiuni și încercări de rezolvare „legală” a problemei, dar zadarnic.

În 1986, cu nădejdea în intervenția lui Dumnezeu, aceeași grupă de frați, începe lucrările pe vechea temelie. O hotărîre ce contravenea direct dispozițiilor în vigoare atunci. În 1988 casa era ridicată de roșu și acoperită. În ciuda opoziției deschise, a amenințărilor lucrările au mers înainte. Persoane din conducerea de atunci a comunei (primarul și în mod deosebit secretarul comunei) periclitanți și propria lor situație, au ajutat enorm de mult la edificarea locașului de cult.

Cînd în 1988 clădirea era ridicată și acoperită, vechea casă a fost părăsită și frații s-au mutat în noua clădire, așa neterminată cum era, iar materialul lemnos al vechii clădiri a fost donat școlii comunale care nu avea cu ce să și repare clădirea (ploua în clase). Această acțiune a declanșat o nouă furie, dar se câștigase mult. În fața presiunilor autorităților județene și a Departamentului Cultelor de atunci, de a se părăsi locașul, s-a făcut un front comun. Nici frații din comunitate și nici conducerea Conferinței și a Uniunii n-au cedat. Decembrie 1989 a pus capăt acestor stări de lucruri. S-a putut trece la terminarea lucrărilor.

La serviciul divin festiv de consacrare a locașului de cult au luat parte frați și surori din multe comunități, care cunoșteau greutățile întâmpinate de frații din Bădeni. Sîmbătă la serviciul divin de consacrare au luat parte fostul primar al comunei și secretarul de atunci, cum și persoana (o doamnă) care ne-a vîndut terenul necesar construcției. După amiază a venit și actualul primar al comunei. Acestor persoane cu semn de mulțumire și prețuire li s-a dat o Biblie frumoasă, cu indemnul de a se adînci în învățăturile ei sfînte.

acest ritm, în următorii 3-4 ani, vom fi obligați să mai înființăm în jur de 30-40 comunități. Deci posibilitățile Seminarului Teologic de a ne asigura cadrele necesare, pe fondul unor retrageri din activitate a celor în vîrstă și a creșterii numărului de membri, toate acestea vor duce la adîncirea crizei.

D. Popa — Ați dori să ne spuneți cîți noi membri au intrat prin botez în comunitățile Conferinței București în anul trecut?

P. Danci — Aproximativ două mii de noi membri.

D. Popa — Aș dori să ridic o problemă pe care am găsit-o în una din comunitățile din Conferința București. Există o preocupare constantă a pastorului și a comitetului comunității pentru o pregătire temeinică a celor ce intră în biserică? Sau s-a renunțat la această practică? Se consideră depășit programul de temeinică pregătire a candidaților pentru botez? Conferința se preocupă de acest aspect al vieții și lucrării noastre?

P. Danci — Există o evidentă și bine conturată preocupare de a sfătui pe colaboratorii noștri, pe colegii noștri, să fie foarte atenți și selectivi chiar, atunci cînd este vorba de primirea de noi membri în biserică, dar nu putem să nu semnalăm schimbarea structurii sau a practicii din acest punct de vedere. Dacă mai înainte eram interesați să înscrim la cursurile pentru botez pe prietenii noștri, pe care îi școlarizăm timp de aproximativ 6 luni, timp în care aceștia își însușeau teoretic și practic adevărurile de bază ale bisericii, în ultima vreme, în urma eforturilor evanghelice, se conturează o nouă direcție, în sensul că oamenii contactați prin Evanghelie, oameni care au fost puși în fața adevărurilor mîntuitoare, cărora li s-a descoperit un Mîntuitor real, în momentul în care și-au exprimat dorința de a stabili o legătură mîntuitoare, la care a fost sesizată în mod real iubirea față de Mîntuitorul, aceștia au fost acceptați și încredințați bisericii ca să-i învețe să umble cu Hristos.

D. Popa — Interesant de remarcă, că pe plan mondial, frații noștri după ce au experimentat ceea ce dvs. aminteți mai sus, au început să redescopere valoarea claselor baptismale, iar noi descoperim metodele lor. Cu siguranță că etapele activității bisericii reclamă noi metode de lucru, dar în problema în discuție, conferința, conducerea bisericii, schimbînd modul de intrare în biserică, au luat măsurile ce se impun ca pentru cei care intră în acest fel în biserică să existe o preocupare pentru pregătirea lor? Sau

Serviciul divin de consacrare a fost adus la îndeplinire de către fr. Gianfranco Rossi din partea Diviziunii Euro-Africa, ce se afla în vizită în țara noastră, fr. N. Dumitrescu, președintele Comitetului Uniunii, fr. T. Niculescu, președintele Conferinței București, pastorul districtului, fr. Dan Iosif și cel ce semnează aceste rînduri.

Solemnitatea închinării în slujba lui Dumnezeu a acestui nou și frumos locaș de închinare a impresionat profund pe cei prezenți.

Duhul lui Dumnezeu a inundat inimile și sufletele participanților.

La încheierea serviciului divin, o distinsă doamnă, mîrturisise: „Locul meu este aici!”. Da, Domnul se descoperă prin Cuvîntul Său, în Casa Sa. El dă asigurarea: „Îți ascult rugăciunea și cererea pe care mi-ai făcut-o, sfințește casa aceasta pe care ai zidit-o ca să pui în ea pentru totdeauna Numele Meu, și ochii Mei și inima Mea vor fi acolo pe vecie” (1 Imp. 9.3.)

D. Popa

se va întîmpla, cum mi se relata, că la două săptămîni de la botez, persoana era completamente în neconștință de principiile vieții creștine, considerînd că poate practica și vechea și noua ei religie?

P. Danci — Da, consider că este necesară o asemenea acțiune. Practic, condițiile de intrare în biserică nu s-au schimbat. Condițiile sînt aceleași. Ele nici nu pot fi schimbate, numai că durata pregătirii lor a fost redusă.

D. Popa — Redusă...? Sau nu se mai consideră necesară o pregătire temeinică în clasa de botez?

P. Danci — Vedeți, ținîndu-se cont de nivelul ridicat de pregătire al oamenilor noștri, iar pe de altă parte conștiența de faptul că există un risc, noi am oscilat între două direcții. Un risc trebuie să ne asumăm. Fie riscul de a temporiza intrarea în biserică a celor care vor aceasta, iar după o perioadă de timp să vedem pe unii dintre ei pierzîndu-și elanul inițial, rămîind în afara bisericii, pentru că nu s-a răspuns afirmativ deciziei pe care au luat-o și puțin dezamăgiți au ajuns în altă parte, sau riscul de a intra în biserică oameni nepregătiți, ca într-o fază secundară să fim nevoiți să-i îndepărtăm. Este dificil de ales între aceste două riscuri.

D. Popa — Întotdeauna s-a răspuns afirmativ la dorințele exprimate de a primi botezul. Nu trebuie să facem lege dintr-o perioadă de pregătire mai scurtă sau mai lungă. Dar principiul pregătirii temeinice și a demonstrării practice că a înțeles și că trăiește adevărul este sfînt. Îmi este teamă să nu facem lucruri de dragul... raportării. Nu se poate găsi o linie de mijloc? Adică... să nu respingem pe aceia care își manifestă temeinic această dorință, dar în același timp, intrarea lui în biserică să nu fie numai rezultatul unei hotărîri

de moment, ci a unei alegeri, a unui profund atașament de Mîntuitorul. Eu cred că trebuie să ne gîndim bine, căci altfel, biserica de mîine va pierde mult din ceea ce ea trebuie să fie. Consider că biserica adventă din România trebuie să adopte selectiv acele practici ce răspund specificului nostru și noi trebuie să oferim exemple de intensă trăire și viață creștină a „dragostei dintîi”.

P. Danci — Da, și noi am sesizat asemenea situații, cînd pastorii erau interesați numai de „palmares”, de locul lui în situația statistică a botezurilor. Există primejdia să fim ispitiți a coborî standardul cerințelor, a așteptărilor și pretențiilor pe care le are biserica, de la cei ce doresc să devină membri ai bisericii. Am sfătuit pe colegii noștri să fie foarte exigenți din acest punct de vedere. Să intensifice vizitele personale la domiciliile acestora, examinarea în comitet să fie temeinică și nu formală, o cunoaștere a orientării aceluia care solicită calitatea de membru. Am sfătuit pe membrii comunităților că primindu-i în mijlocul lor pe acești noi membri, să le creeze un climat și noi posibilități de creștere spirituală și de temeinică însușire a adevărului slujirii.

D. Popa — Revin la întrebarea ridicată. Ce face conferința pentru a ajuta pe pastori? Pastorul trebuie să fie evanghelist, să facă pastorație,

M. Chițu — Școala de Sabat, Pastorație

să fie prezent pe teren și este numai normal. Dar cu ce îi ajută conferința? În ce mod se implică conferința în asistarea pastorului?

P. Danci — Pentru a-i ajuta pe colegii noștri, au fost inițiate câteva acțiuni. În primul rând, unul dintre consilierii conferinței, iar acesta desigur de curând venit în colectivul conferinței, va răspunde de departamentul evanghelizare. În cadrul acestei răspunderi ce i-a fost încredințată s-a deplasat în districte, a organizat întâlniri cu membrii comunităților care dovedesc interes pentru lucrarea de evanghelizare. În cadrul acestor întâlniri au fost formate echipe de lucru etc.

D. Popa — Da, dar pastorul? Aceasta facem în lucrarea noastră cu membrii. Ce facem pentru pastori?

T. Niculescu — Este o întrebare la care răspunsul este mai delicat. În primul rând trebuie reținut faptul că pastorul este în atenția conducerii conferinței. S-au luat măsuri ca să fie satisfăcute nevoile materiale ale pastorilor, prin mărirea salariilor. Când a pornit la lucru pastorul să nu mai fie frământat, să nu mai fie blocat de grija celor de acasă... Deci, deservindu-se de grija materială a familiei, să se dedice lucrării la care a fost chemat. În al doilea rând, s-a hotărât decontarea cheltuielilor făcute de pastori în comunități, cu mașina proprie, ceea ce pînă acum câteva luni nu era posibil. Contează foarte mult contactul pastorului în comunitățile pe care le păstorește. În consfătuirile pe care le-am avut în această iarnă, întâlniri districtuale, am avut ocazia să ne întâlnim cu comitetele comunităților. Pe aceștia i-am instruit să se ocupe personal și în primul rând de membrii noi veniți în biserică. Să-i învețe cum să trăiască principiile adevărului. Adesea, noii veniți primesc credința lor la nivel intelectual, sau sentimental. Aceștia au nevoie să cunoască profund adevărul și să se acomodeze modului nostru de viață, cu viața de comunitate. Comitetele comunităților au fost sfătuite să se ocupe intens de educația religioasă a membrilor noi veniți în biserică, care ușurează foarte mult sarcina pastorului.

D. Popa — Dar nu-l scutește completamente, căci lucrarea cu prietenii de adevăr și cu noii membri, este prin excelență și rămîne atribuția și chemarea pastorului.

T. Niculescu — Da, dar acum pastorul a devenit un coordonator în districtul său. Nu numai el trebuie să aducă la îndeplinire lucrările ce acum au trecut asupra membrilor comunității. În întâlnirile pe care le avem la nivel de conferință, la care au luat parte și evangheliștii laici și

prezbiterii comunităților, am încercat și în bună măsură am reușit, ca comunitățile să preia o serie de poze pe care înainte le purta numai pastorul. Aceasta dă posibilitate pastorului să se ocupe mult mai mult de evanghelizare, și de pregătirea teoretică și practică a membrilor. Cu creșterea și dezvoltarea noilor membri intrați în biserică să se ocupe comunitatea.

D. Popa — În ultimul timp în biserică din țara noastră, au intrat mulți membri. Ei vin în mijlocul unor comunități, unor colectivități cu specificul lor. Care este preocuparea spre a ști precis unde vin acești oameni, mă refer la viața și atmosfera spirituală a comunităților. Rămînerea acestora în biserică depinde și de atmosfera din comunitatea în care au intrat. Aceasta este o problemă la fel de prioritară ca și evanghelizarea, în care conferința este implicată direct și la care trebuie să se gîndească mult; căci acești câteva mii de noi membri, dacă sînt bine documentați în adevăr, dacă intră într-o comunitate spirituală plină de iubire, ei vor fi tot atîtea mii de noi și zeloși lucrători pentru Dumnezeu. În unele comunități, în anumite situații, se pare că este nevoie nu numai de evanghelizare, ci și de pastorație. Aceste două chemări ale pastorului nu trebuie separate, ci ele trebuie să meargă împreună, să se condiționeze reciproc.

T. Niculescu — Așa este. Ce se întîmplă? S-a produs un fenomen. De unde pînă acum, cea mai

„SCOATE-ȚI ÎNCĂLȚĂMINTEA!”

— urmare din pag. 2 —

Dacă tunetele și trăznetele de pe Sinai, dacă focul și cutremurul din fața peșterii în timpul lui Ilie, n-au dus pe închinători la o experiență sacră, atunci surul blind și liniștit, balsamul din Galaad și cuvintele de încurajare și de mîngîiere, trebuie să ne dea conștiința prezenței lui Dumnezeu.

După cum vedeți, am revenit la acest subiect deoarece, temerea de Dumnezeu este începutul înțelepciunii, iar noi avem atît de mare nevoie.

Aștept să ne întîlnim în locul pe care l-a ales Domnul să-și pună Numele Lui peste el, cu o nouă viziune și cu o nouă atitudine, știind că „Domnul este în locul acesta”.

Vă scrie fratele vostru,

N. Dumitrescu

mare parte a timpului îl folosea cu aplanarea unor conflicte ce apăreau în comunități, în ultimul timp, aceste situații dificile au început să scadă. Comunitățile primind un aflux de noi membri, faptul acesta a făcut să scadă numărul problemelor ce existau printre membri. Comunitățile care pînă nu demult, ne dădeau de lucru cu aplanarea diferitelor neînțelegeri, acum sînt cuprinse de un spirit misionar, comunități active. Scăzînd numărul neînțelegerilor sau al certurilor, spiritualitatea a crescut. Noii membri intră într-un mediu ce le este străin, dar este un mediu ce-i impresionează prin sobrietate, prin înțelegerea de care se bucură din partea membrilor mai vechi. Această stare de spirit influențează pozitiv viața și pregătirea lor spre a deveni membri de valoare ai bisericii. Pastorii și membrii au acum mai mult timp pentru eforturi evanghelice și pentru alte activități. Noi am rugat pe frații noștri pastori să nu se lase impresionați de hotărîrea de moment a unor candidați la botez, care după câteva participări la serviciile noastre divine și la cele de pregătire, se înflăcărează și cer să fie primiți. Este adevărat că acolo unde există cazuri deosebite procedăm ca atare, totuși cu grijă. Dar în principiu este necesar ca cei ce candidează la botez să știe ce cred, să știe unde și la ce vin, indiferent de timpul de pregătire.

D. Popa — Cu ce probleme se confruntă Conferința București la ora actuală? Probleme de natură financiară, relațională. Cu ce vă confrunțați în activitatea evanghelică? Vă loviți de probleme legate de libertatea de manifestare? Au fost cazuri cînd ați întîmpinat adversități și cum le-ați rezolvat? Ce ne puteți spune?

T. Niculescu — Poate vă surprinde, dar rezultatele sînt peste așteptări. Probleme cu care sîntem confrunțați? De ordin financiar în nici un caz. Frații și surorile, tinerii și tinerele din comunitățile noastre sînt credincioși în ceea ce aparține lui Dumnezeu. Aceasta denotă o bună viață spirituală, o credincioșie față de Dumnezeu. Zel misionar, foarte activ. Cum am spus, am înființat noi comunități. Chiar ieri am semnat o hîrtie prin care solicităm uniunii aprobarea înființării a trei noi comunități în comune care pînă nu demult, nu aveau nici un membru al bisericii noastre. Este adevărat că sînt începuturi modeste, comunități de 20, 18, 16 membri, dar cu mari posibilități de dezvoltare. Acest lucru vorbește despre faptul că frații și surorile din comunitățile Conferinței București sînt activi. Din punct de vedere al greutăților, vă putem spune că este un miracol. Nu numai că nu ni se fac greutăți. Ci multe

I. Mocanu — Viața de Familie, ADRA

autorități locale ne invită să ținem eforturi evanghelice în locuri unde înainte era imposibil. Convingerea noastră este aceea că Duhul lui Dumnezeu a mișcat lumea noastră; nivelul spiritual existent se reflectă și în rodul activității noastre. De exemplu, în primele 3 luni ale acestui an în comunitățile din conferința noastră, am primit 400 de noi membri prin botez.

P. Danci — Din păcate trebuie să semnalăm și câteva situații diverse. Localități în care preoții bisericii majoritare (bisericii ortodoxe) se străduiesc să mobilizeze opinia publică împotriva noastră și în ciuda faptului că aceasta nu este favorabilă, fac uneori presiuni asupra oamenilor, amenințându-i ca să-i determine să renunțe la contactele cu biserica noastră. O situație neplăcută am avut la Pitești. Aici ni s-a atribuit, contra cost, un teren pentru construirea casei de rugăciune a comunității locale. Am primit autorizația de construcție și am început lucrările. Spre surprinderea noastră, noul primar a obligat Trustul de construcții ce executa lucrarea - și cu care aveam un contract ferm - să rezilieze contractul și să sisteze lucrările. Dar sîntem recunoscători lui Dumnezeu și celor în drept, pentru că autoritățile superioare de stat au înțeles situația și lucrările au fost reluate.

D. Popa — Desigur, activitatea Conferinței București este multiplă. Construcții și reconstrucții și amenajări a caselor de rugăciune, pastorație, evanghelizare, tineret, facere de bine etc. Cum vedeți dvs. activitatea de viitor în lumina noilor reglementări ale vieții și activității religioase (Constituție, Legea cultelor etc.) ?

T. Niculescu — Noi am vorbit pînă acum de activitatea și realizările noastre, dar n-am vorbit despre nevoile noastre. Pentru că sinteți redactor, trebuie să vă supunem problema literaturii ce este necesară atât lucrării de evanghelizare, cît și membrilor noștri. Ea trebuie să-și găsească o rezolvare urgentă. Și să spunem lucrurilor pe nume. Modul în care noi sîntem aprovizionați cu literatură nu este cel mai ideal. Noi primim literatură de la diferite persoane bine intenționate, care fac tot

ce pot, dar nivelul acestor materiale lasă foarte mult de dorit. Unele lucrări bune suferă mult sub aspectul redactării lor, al limbajului folosit și al forme grafice în care apar. Considerăm că această problemă trebuie să-și găsească urgent rezolvarea. Noi știm că avem în cadrul bisericii noastre personal pregătit și cunosător care poate să răspundă nevoilor. Avem stringentă nevoie de literatură bună și profesional tipărită. Lucrarea de predicare este valoroasă, dar, dacă poți da și o broșură, o carte pe care omul s-o poată studia acasă, liniștit, aceasta va fi un mare ajutor.

În legătură cu proiectul noii legi a cultelor, trebuie să așteptăm să vedem dacă ea va fi votată așa cum este în proiect. Dacă ne referim numai la impozitele ce se percep pentru casele de rugăciune, ele apasă foarte mult bugetele noastre. Dacă proiectul va fi aprobat așa cum este propus atunci bisericile și casele de rugăciune vor fi scutite de impozite, ceea ce va fi de mare ajutor.

De reținut și faptul că au început să apară și greutăți în achiziționarea de terenuri sau imobile pentru nevoile bisericii, precum și în ceea ce privește autorizarea de construcții. De exemplu, obținerea unei autorizații de construcții durează foarte mult. Uneori n-am reușit să le obținem. O serie de formalități ce nu sînt necesare, folosite de unii funcționari ne fac să gîndim că vechiul spirit birocratic influențat de elemente ale bisericii majoritare a reînceput să acționeze. De asemenea, așa-numita atitudine împotriva „prozelitismului“ rău înțeles, va da una foarte mult, dacă acest spirit va persista și se va extinde.

D. Popa — Să fie știut că noi n-am făcut niciodată prozelitism și nici nu facem. Numai o greșită și tendențioasă interpretare a termenului ridică probleme și dă loc la discuții și disensiuni. Dacă ați abordat această problemă destul de importantă, aș dori să mă refer la un lucru deosebit de valoros. Noi avem o organizație care cu regret trebuie să spun că n-a activat. Să zicem că au fost motive obiective. Este vorba despre „Organizația Națională pentru Apărarea Libertății Religioase, Conștiință și Libertate“. Din discuția cu uniunea și ca urmare a unei hotărîri la nivelul Conferinței Generale, această organizație este gata să primească în rîndurile ei pe toți membrii bisericii, pentru activitate susținută.

Este dispusă Conferința București ca prin pastorii ei și Comitetul Conferinței să faciliteze cunoașterea scopului acestei organizații. Aș dori să subliniez, și să dea Dumnezeu să fitu un profet fals în această problemă, în viitor vom avea mare nevoie de această organizație pentru că

problemele legate de libertatea de conștiință și manifestare religioasă se vor înmulți și aceasta într-un vizitor nu prea îndepărtat. Așa cum am spus în numărul 4 al revistei noastre, fiecare membru al bisericii este invitat să devină un membru activ al acestei organizații.

T. Niculescu — Cred că este absolut necesar ca această asociație să vieze. La ora aceasta se confruntăm deja cu probleme. Vreau să spun că toți pastorii conferinței noastre sînt membri ai acestei asociații. Cu siguranță că în momentul în care vor fi solicitați toți membrii comunităților noastre vor fi gata să i se alăture.

Cînd am folosit cuvîntul „prozelitism“ nu l-am rostit la voia întîmplării. În discuțiile purtate la „Secretariatul pentru Culte“ la care a luat parte și un delegat al conferinței noastre unde s-a discutat problema predării religiei în școli, discuții la care au luat parte reprezentanți ai tuturor bisericilor, un reprezentant de frunte al bisericii ortodoxe a spus cam așa: „Dacă pocăiții se vor ocupa de copiii noștri... le rup picioarele!“ Este adevărat că a fost nevoit să-și retragă cuvintele și să-și ceară scuze, dar ieșirea demonstrează ce se ascunde dincolo de vorbele plăcute și prietenoase, „protocolare“. Dacă un reprezentant de frunte al bisericii ortodoxe, folosește asemenea expresii ce trădează fondul sufletesc al celor în cauză, vă imaginați ce se întîmplă la nivelul de jos în marea masă...

În prezent să spunem că lucrurile nu sînt așa de grave. Dar există o tendință. Să sperăm că noua lege a cultelor va potoli aceste tendințe.

Conferința sprijină nu numai activitatea „Asociației Naționale pentru Libertatea Religioasă Conștiință și Libertate“. După cîte știu eu, Conferința București a fost prima care a salutat înființarea „Societății Medicilor“ și nu numai că am salutat înființarea ei, dar am fost singura conferință care am sprijinit material

SFÎRȘIT DE CALE

— Încetează din viață la 22 martie 1991 sora Caragea Elena, membră a Comunității Peret I, jud. Teleorman.

Sora Caragea intră prin botez în biserica adventistă în anul 1954, rămînînd pînă la ultima clipă o bună și credincioasă membră a bisericii și o soție devotată și mamă plină de iubire pentru cei zece copii, în căminul pe care îl întemeiază în anul 1935 cu fr. Alexandru Caragea.

Înmormîntarea a avut loc duminică 24.03.1991. Cuvîntul mîngîietor al Scripturii a fost rostit de fr. pastor Radu Ioan.

Gh. Modoran — evanghelizare această organizație. Sîntem gata să sprijinim orice inițiativă bună. Desigur este necesar ca aceste organizații să vizeze, să dea rezultate pozitive. În prezent este în discuție înființarea unei școli de asistente medicale în cadrul bisericii noastre. În discuțiile pe care le-am avut cu Dr. Paulinii care se ocupă de această problemă l-am asigurat că vom sprijini această inițiativă, așa cum sîntem dispuși să sprijinim toate inițiativele bune.

D. Popa — Ați putea să ne spuneți ce activități pe plan social se desfășoară în cadrul Conferinței București?

P. Danci — Din perspectiva asociației „Sănătate și Temperanță” există cîteva activități care au început să prindă viață în ultima vreme. De exemplu, la Cîmpulung, conferința a pus la dispoziție un spațiu și 70.000 de lei unui grup de medici, care sînt dispuși să asigure asistență medicală specializată membrilor bisericii cum și tuturor celor ce au nevoie de sfatul și intervenția lor. Acestora li s-a pus la dispoziție o serie de medicamente venite ca ajutoare umanitare, iar ei sînt în curs de rezolvare a statutului lor juridic.

La Brăila, unde avem un grup reprezentativ de medici (12 medici) în consfățuire cu autoritățile locale, se duc tratative pentru înființarea unei școli sanitare post-liceale, inițiativă despre care a vorbit fr. Niculescu, inițiativă pe care conferința este gata să o sprijine. Ar fi de asemenea, vrednic de amintit sprijinul pe care biserica noastră îl acordă instituțiilor de reeducare. Avem aprobarea de a fi prezenți în două penitenciare. În aceste două așezăminte de reeducare, este prezentă săptămînal o echipă de trei pastori și o corală, care au început să desfășoare cu succes o activitate evanghelică printre deținuți. Conducerea acestor penitenciare a constatat o vizibilă îmbunătățire în bine a comportamentului și spiritului deținuților, fapt ce este apreciat, iar noi sîntem recunoscători lui Dumnezeu. Dintre aceștia, o serie de persoane vor botezul și deci calitatea de membri ai bisericii.

D. Popa — Probabil că vom organiza prima comunitate în cadrul unor asemenea instituții?

T. Niculescu — De ce nu?

P. Danci — Conferința București a mai participat la deschiderea primului cămin de copii de la Mislea, jud. Prahova. Deși este situat pe teritoriul Conferinței Brașov, ea a fost sprijinită de conferința noastră, căreia i-a fost acordat și un sprijin material. De fapt, inițiativa deschiderii acestui cămin aparține Conferinței București.

Pentru a răspunde unei întrebări, cred că sîntem prima conferință care a titularizat un pastor al ei în calitate de evanghelist al conferinței, în persoana pastorului Constantinescu. Acesta a început activitatea evanghelică în București, lucrare pe care a extins-o și în alte sate și orașe din Conferință (Rm. Vlcea, Videle, Corabia, Cernavodă, Colibași etc.).

D. Popa — Spuneți-mi față de planurile și programele pe care le aveți, ce așteptați din partea uniunii?

T. Niculescu — Ca și pînă acum, din partea uniunii așteptăm un sprijin moral. De celelalte ne îngrijim noi. Pot spune cu multă satisfacție că pînă în prezent, colaborarea conferinței cu uniunea și a uniunii cu conferința este foarte bună. Ne-am bucurat de prezența fraților de la uniune la întîlnirile noastre și raporturile colaborării dintre conducerea conferinței și a uniunii sînt bune, sperînd că ele se vor dezvolta și vor deveni rodnice.

D. Popa — Această activitate susținută a departamentelor, care este obligatorie în prezent, ascunde în ea și o primejdie și anume, primejdia unei activități independente, necorelate cu celelalte departamente. Fiecare departament să considere că el este cel mai important. Consecința, deci? Lipsa acelei unități în diversitate care se aplică foarte bine și aici.

În ce măsură Comitetul Conferinței, cunoscînd și analizînd această problemă se preocupă totuși de coordonarea și armonizarea acestei activități?

P. Danci — Este adevărat că în ultima vreme atît la nivel general, cît și în mod individual este evidentă necesitatea de a ne face simțită prezența în foarte multe domenii, depunîndu-se o activitate susținută. Unii pastori acuză deja o epuizare fizică. Datorită condițiilor socio-politice s-au deschis noi posibilități și cîmpuri de lucru. Lipsa de personal se resimte din plin. Ceea ce avem este insuficient pentru a face față tuturor solicitărilor. Sîntem confrunțați cu primejdia de a ataca pe multe fronturi, fără însă a avea posibilitate de a finaliza toate inițiativele. De aceea am insistat și în cadrul discuțiilor cu colegii noștri, cum și la nivelul Comitetului Conferinței, să

nu ne risipim în prea multe acțiuni, care nu pot fi finalizate, ci chibzuînd, să ne angajăm în acele direcții pe care le putem aduce la finalizare.

D. Popa — Fr. Danci, ce ați considera că trebuie să se afle în paginile Curierului Adventist?

P. Danci — Luînd în considerare faptul că această revistă se adresează în primul rînd bisericii, consider că este foarte important ca cititorii acestei reviste să fie ținuți la curent cu inițiativele conducerii. Mă gîndesc la cele ale uniunii și ale conferințelor, cu planuri făcute, pentru ca membrii comunităților să simtă un nou puls, „o nouă viață”, să nu zică o nouă viață, ci că... viața este prezentă la toate segmentele ei. Acțiunile nu se desfășoară întimplător, ci ele sînt în mod inteligent regizate ca urmare a unor planuri chibzuite în mod îndelung la nivel de conducere. A unor planuri ce se înscriu în ceea ce Spiritul Profetic arată că trebuie să caracterizeze activitatea noastră din timpul sfîrșitului.

În al doilea rînd, cred că trebuie să se ofere un spațiu și cititorilor. Aceștia să aibă posibilitatea a-și exprima punctul lor de vedere. Ca să putem vedea biserica și de la nivelul dîșilor. Pînă în prezent revista a prezentat puncte de vedere și opinii a celor ce sînt implicați în procesul de conducere. Mai puțini au fost prezenți cei ce execută proiectele. Cred că lucrul acesta ar fi important.

De asemenea, să găsim în paginile ei rapoarte statistice, informări, o fișiere la zi a membrilor bisericii cu privire la realizările avute. Am vorbit de proiecte, planuri, dar și realizările trebuie să fie aduse la cunoștință, pentru că prezența acestora în paginile revistei transmite încredere și simțămîntul că trăim în mijlocul unei biserici, care nu doar supraviețuiește, ci care și-a acordat strategia timpului prezent și este în ofensivă și nu o ofensivă întimplătoare, ci una condusă cu înțelepciune și cu rezultate concrete.

D. Popa — Eu vă mulțumesc pentru punctările dvs. care se înscriu în planurile și dorința redacției, dar care nu le-am putut îndeplini din lipsă de colaborare. Am fi dorit să prezentăm cititorilor noștri rapoarte de la întîlnirile evanghelice de la Timișoara, Craiova, de la diversele Seminarii pe teme medicale sau evanghelice. Să prezentăm bisericii evenimente deosebite din viața și activitatea conferințelor, inclusiv a Conferinței București, dar toate insistențele noastre au rămas infructuoase. Declarațiile de mai sus ale dvs., frate Danci, au fost la obiect. Așteptăm de la secretarul

— continuare în pag. 15 —

BIBLIA aruncată în foc

Era în iarna anului 1976. Timpul nu era geros, dar destul de frig ca să-ți înghețe făptura dacă erai cumva nevoit să întîrzi mai mult pe afară.

În căminul soților Nicu și Gherghina, care locuiau nu departe de capitală, era cald și bine. Și totuși, în această casă începuse nu de mult, să lipsească ceva extrem de important... buna înțelegere între cei doi, spiritul de renunțare și sacrificiu erau pe cale de dispariție din cauză că în mîinile sale căzuse în mod providențial o Biblie.

Dar nu numai atît. În timp ce la început ea privea cu rețineră sau curiozitate această carte, pe parcurs, citind-o, a început să prindă drag de ea și s-o studieze cu mult interes. Cu cît săpa mai mult în mina adevărului, cu atît mai mult ea se destăinuia mai luminos.

Toate ar fi fost bune dacă și soțul ei ar fi privit cu aceeași ochi pe această „prietenă“ a căminului lor, dar lucrurile aveau să ia o altă întorsătură. Cel care încurcă și destramă legăturile omului cu Dumnezeu, era desigur și el prezent în căminul lor. Și inspirînd pe soțul Gherghinei să ia o atitudine ostilă față de Biblie, au început greutățile. Restricțiile și interzicerile mergeau atît de departe, încît el i-a interzis cu desăvîrșire să mai deschidă cartea și să mai citească măcar o iotă din ea. Era urmărită ca și cum ar fi săvîrșit o mare fărădelege și amenințată cu pedepe grele. Dar totul era în zadar, căci ceea ce a sădit Dumnezeu și a căzut pe un pămînt bun, nu poate fi smuls de vrăjmașul sufletelor. Astfel că femeia își găsea totuși cu ușurință timpul necesar ca să-și continue lectura începută, față de care, în noile și asprele condiții, simțea o mare atracție.

Se părea că totul mergea bine. Dar veni o zi fatidică, în care, în cursul dimineții, soțul, pe neașteptate, veni mai devreme acasă decât venea de obicei. Spre marea sa uimire, văzu că soția sa avea în mîini Biblia, Cartea Cărților, pe care sub gravă pedeapsă îi interzise s-o mai citească.

— Nu ți-am spus să faci să dispară această carte? Cum de

totuși și-ai permis s-o mai păstrezi? Mă voi ține de cuvânt!

Și smulgându-i cartea din mâini, a deschis ușa sobei în care clocotea jăratecul și cu un gest hotărât azvîrli în mijlocul flăcărilor mica Biblie cu coperti de vinilin, după care închise enervat ușa sobei și părăsi camera.

Cartea profetului Daniel, conține o relatare în legătură cu un cuptor în flăcări, încălzit de șapte ori mai mult ca să fie cu atât mai distrugător. Și pe cînd trei tineri erau aruncați în mijlocul lor, apărură un al patrulea și chipul Său era ca al unui fiu de dumnezei. Nici măcar un fir de păr nu s-a ars cu acea ocazie.

De data aceasta n-a apărut însă nimic supranatural care să atragă atenția cuiva și flăcările sobei nu s-au micșorat, ci s-au mărit ca să poată distruge cel puțin cartea care conține atîtea istorisiri în legătură cu focul.

După vreun sfert de oră, Gherghina reveni în casă, la căldură, de acolo de unde fusese izgonită de revoltatul ei soț și cu lacrimi în ochi încercă să deschidă gura sobei, ca să poată vedea ce a mai rămas din cartea ei. Dar cînd o deschise, a rămas uluită și nu-i venea să creadă. După mai bine de un sfert de ceas, în mijlocul unui jărat înțins, Biblia era neatinsă! Emoționată pînă în adîncul sufletului, nu știa ce să facă; se pierduse cu totul. Căuta cu ochii înlăcrămați după cleștele sobei, lăsînd ușa deschisă, din care se făcea simțită o dogoare fierbinte. Deodată ușa camerei a fost deschisă cu putere și-n prag se ivi, la fel de furios, chipul soțului ei a cărei atenție a fost atrasă instinctiv către sobă.

— Dar ce vād? Cartea este neatinsă! Deci n-a ars cum am dorit! Am vrut să te distrug și pe tine și cartea, dar vād că voi m-ați îngenuncheat. Aceasta este cartea lui Dumnezeu, căci focul n-o poate distruge. Nimicește chiar și puterea focului! Și nemişcînd situația, ieși afară, unde întîlnind cîțiva vecini, le spuse îngrozit pățania sa. „Cartea lui Dumnezeu, Cartea lui Dumnezeu, nu poate să ardă“, șopteau oamenii ascultînd uimiți cele întîmplate,

Rămasă singură în casă, femeia găsi în cele din urmă cleștele și scofîndu-și cu curaj, îndrăgita sa carte din mijlocul flăcărilor, constată că nu i se întîmplase absolut nimic. O deschise acolo unde rămăsese, și își continuă nestîngherită lectura.

Afară, vecinii erau uimiți. „Ați auzit? Cartea lui Dumnezeu nu arde“, era refrenul, care mergînd din gură în gură, făcea lucrarea ce trebuia făcută acum și repetîndu-se mereu, atenția oamenilor era atrasă neconștient de o Carte pe care o uitaseră de mult sau de care nici nu auziseră vreodată, o Carte, a cărei învățătură, oamenii în nechibzuința lor o socoteau un opium pentru popor. Ea însă s-a dovedit a fi „Dynamis“ (puterea) „puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea celui care crede“ (Rom.1, 16).

Pastor

Gabriel Vasilescu

PULSUL BISERICII

— urmare din pag. 13 —

Conferinței București, o colaborare în spiritul enunțat de dvs. acum. Aștept să vă onorați punctul de vedere și așteptările cu privire la ceea ce trebuie să se găsească pe paginile revistei noastre.

Așteptăm din partea conferinței și a secretariatului conferinței o statistică la zi nu numai a mișcării membrilor, ci și a activității conferinței în anul în care a trecut și pînă la zi, fotografii, grafice, planuri etc., ca să fiți primii care să însoțească acest

material despre „Pulsul Bisericii“, în cadrul Conferinței București, un apel pe care l-am adresat tuturor conferințelor. (Din păcate, la data cînd acest material a fost predat tipografiei n-am primit nimic din partea secretariatului Conferinței București. Poate în viitor).

Același apel îl facem tuturor cititorilor noștri, conducerii conferințelor, membrilor și pastorilor noștri.

Așteptăm de asemenea, contribu-

ția și reacția cu privire la cele cuprinse sub genericul „Pulsul Bisericii“. Vă mulțumim!

București
mai 1991

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU este a celor ca ei

„O“ suspină Loti, „nu am pe nimeni cu care să mă joc, n-am nimic de făcut și nimeni nu mă iubește“.

Loti era o fetiță drăguță, singură la părinți, n-avea nici frați nici surori. Ea trăia într-o casă mare cu o grădină întinsă și frumoasă; dar de jur-împrejurul grădinii era un gard înalt, astfel că ea era izolată de toți ceilalți copii din jur. Uneori ea se simțea în adevăr foarte singură.

„Micuța și scumpa mea Loti“, spune mama, „nu vrei să mă ajuți să ștergem vasele?“.

„Nu vreau să șterg vasele“, bombăni bosumflată Loti, „am stat toată dimineața numai în casă“.

„Bine, atunci mergi în grădină și joacă-te puțin“, îi spuse mama.

„M-am jucat cu tot ceea ce este afară“, spuse Loti cu un alt suspin.

„Bine, dar ai o sumedenie de păpuși“.

„Da, dar...“

„Și atâtea animale!“

„Da, dar...“

„De ce nu te joci cu acestea, ele sînt copiii tăi“, spuse mama avînd o strălucită idee, „du-i la școală, dă-le să mănînce!“...

Ochii micuței Loti au început să strălucească. Într-o clipă ea și-a strîns marea și împrăștiata ei familie, scoțînd-o din dulap — erau păpuși mari, păpuși mici, păpuși de cîrpă, păpuși chinezești, căței, pisici, ursulețul Ted, pinguinul Polly. În curînd toți stăteau pe canapea, în timp de Loti desena un tablou pe tabla ei de joacă, avînd de gînd să pună elevilor săi întrebări, după ce va termina. Ursulețul Ted părea că este greu de cap, așa că nu va putea răspunde, Pinguinul Polly se comporta foarte urît, răsturnîndu-se pe o parte tocmai cînd Loti vorbea cu el. Cu toate acestea Loti a continuat să vorbească cu ei certîndu-i, spre mulțumirea sa, pînă cînd... a obosit...

„Acum nu ne mai jucăm de-a școala“, spuse ea clasei sale. „Sînteți cu toții neștiutori și nu veți învăța niciodată nimic. Am să vă iau pe toți pe un vas mare, pe apa mării, așa ca tătici“.

Și Loti a împrumutat o albie de la mama, a pus un băț la un capăt socotit a fi catargul vasului și apoi a început să îngrămă-

dească toți pasagerii pe bordul vasului. Și astfel au intrat pe vas, rînd pe rînd, păpușile, cîinii, pisicile și desigur ursulețul Ted și pinguinul Polly.

Era un echipaj peștriș, dar se părea că se bucurau de călătoria lor. Niciunul nu avea rău de mare, chiar dacă au navigat peste ocean și apoi înapoi.

În curînd Loti era întru totul oboșită, așa că a spus „familiei“ sale că este timpul mesei și și-a adus serviciul de ceai, de care avea acum nevoie. Mama i-a dat puțină pâine, unt, lapte și o bucată de chek și masa a început.

Ursulețul Ted s-a posomorît atunci cînd i s-a spus că nu fie lacom, iar cățelușilor li s-a cerut să nu-și pună lăbuțele lor pe masă. Apoi Loti a turnat lapte în ceșcuță și împreună cu pâinea cu unt a trecut pe la fiecare invitîndu-i să mînce, sfîrșind bineînțelese, să mînce ea totul. Cu toate acestea Loti a hotărît că au avut cu toții un prînz bun și toți s-au simțit bine.

„Ai avut o după-amiază bună, nu-i așa?“ a spus mama atunci cînd Loti a intrat în casă.

„Da“ a răspuns ea, „dar m-am jucat destul cu ei!“ M-am săturat! Doresc să mă joc cu cineva care să vorbească cu mine.

„N-ai vrea să facem o plimbare împreună?. Hai să mergem în oraș“ spuse mama.

„O, da, mi-ar face plăcere“ răspunse imediat Loti.

Așa că s-au îmbrăcat și au plecat. Loti era încîntată la gîndul că mama o va duce în oraș, pe la magazine. Era plăcerea ei să-și plimbe ochii prin marile magazine. Cîte nu poți vedea în ele... Dar pentru motive pe care ea nu le înțelegea, mama a luat-o pe o stradă ce ducea într-o direcție opusă locului unde se aflau magazinele.

„N-am luat-o pe un drum greșit, mamă?“ întrebă micuța Loti.

„Nu scumpo, mergem bine“, o asigură mama.

„Dar această stradă nu duce la magazine!“

„Nu, desigur, dar m-am gîndit că de data aceasta să facem o schimbare în plimbarea noastră.

stră. Să mergem în altă parte!“

„Dar unde mergem?“ întrebă curioasă Loti.

„Nu sîntem prea departe“, spuse mama, mai mult pentru ea.

„Unde?“

„Ai să vezi imediat“.

Și au mers mai departe și tot mai departe de străzile cu magazine și de casele cele frumoase“.

Loti era nedumerită. Apoi a exclamat:

„Mamă, de ce am venit aici? Uită-te la fetița aceea sărmană sfînd pe trotuar. De ce stă acolo?“

„Ea este o fetiță handicapată. Nu are un picior, uite alături de ea este cîrja cu care se ajută la mers. Este săracă, nu are unde

se juca. Singurul ei loc de joacă este tortuarul“, începu mama să-i explice. „Uită-te bine, desenează ceva pe pavajul tortuarului“.

„O, n-ași vrea să fiu așa ca ea. Uită-te mămico și la ceilalți copii; n-au pantofi și nici ciorapi. De ce nu au?“

„Vezi... pentru că tații lor nu au de lucru, și deci nu pot cîștiga bani pentru a cumpăra copiilor lor pantofiori și ciorapi“.

„Mie mi-e milă de fetițele acestea. N-au nici o jucărie cu care să se joace?“

„Nu scumpo, nu cred că au“.

„O, mămico, uită-te la băiețelul acela cu un ursuleț în brațe, dar săracul ursuleț, nu are nici mîini, nici piciorușe“.

„Nu este chiar așa de frumos ca Ted al tău, nu-i așa?” întrebă mama.

„Mamă, aici în stradă se joacă copiii?” întrebă nedumerită Loti. „N-au nici o grădină în care să se joace?”

„Aici în stradă este locul lor de joacă”, răspunse mama. „Chiar în stradă. Nu-i așa că n-ai vrea să te joci în stradă?”

După ce au mai zăbovit puțin, s-au întors acasă. Loti era foarte liniștită și părea că se gîndește la ceva. În rugăciunea ei din seara aceea, Loti s-a rugat pentru acești copii săraci pe care i-a văzut și a rugat pe Dumnezeu să le trimită niște jucării frumoase.

În noaptea aceea Loti a vist că s-a dus să trăiască alături de acești copii. În vis, ea era îmbrăcată în niște hăinuțe vechi, rupte, mototolite, fără ciorapi și fără pantofi, și se juca acolo cu ceilalți copii în strada aceea murdară. S-a trezit speriată și plîngînd a strigat-o pe mama.

Mama a alergat, întrebîndu-se ce s-a întîmplat.

„O, mamă”, spuse Loti printre lacrimi și suspine, „sînt atît de fericită că sînt aici cu tine, și în acest pat cald și frumos, în această casă plăcută, nu-i așa că n-ai să mă lași să trăiesc în acel loc groaznic, nu-i așa?”

Mama a înțeles și strîngînd-o la pieptul ei, o sărută.

A doua zi dimineața, mai înainte ca cineva să se fi sculat, Loti era deja jos bolborosind ceva, avînd în mînă o mare coală de hîrtie de împachetat și conținutul dulapului ei.

Auzind zgomotul, mama s-a trezit să asculte...

„La revedere Tedy” a auzit ea o voce de copil, spunînd: „nu mai pot să te țin. Tu trebuie să mergi și să faci fericiri pe acei copii săraci. La revedere Polly; sper că ei vor avea grijă de tine. La revedere păpușile mele, Janina, Florela, Marga, Jim... Voi toți din familia mea, să fiți cuminți și fără mine și să faceți fericiri pe cei ce vă vor avea. Îmi promiteți, nu-i așa?”

Mama a coborît și ea lîngă Loti.

„Știi mămică, astăzi am să duc toate acestea copiilor pe care i-am văzut ieri”, spuse Loti cu bucurie în glas. „Trebuie să vii cu mine să-mi arăți drumul”.

Mama a zîmbit și a fost de acord să o însoțească. În ziua aceea au mers amîndouă pe strada unde fuseseră cu o zi înainte, și Loti a început să împartă prețioasa ei colecție de păpuși celor mai săraci copii. Vestea s-a răspîndit ca focul și în curînd copiii, zeci de copii alergau spre ele.

Dar pachetul lui Loti n-a ajuns la prea mulți și mama a trebuit s-o smulgă pe Loti din grămada de copii ce mișunau în jurul ei.

În cele din urmă au ajuns acasă.

„Nu-ți pare rău după păpușile tale?” o întrebă mama pe micuța Loti.

„Nu, nu-mi pare deloc rău. Mă bucur și acum cînd mă gîndesc cum zîmbeau și se bucurau copiii atunci cînd primeau vreuna din păpușile sau animalele mele. Îți mai aduci aminte cum rîdea fetița aceea cînd a primit pe Tedy? N-am fost niciodată așa de fericită, ca acum!”

„Vrei să-ți spun acum un secret?” spuse mama cu un ton de mare taină.

„Ce anume?”, întrebă imediat Loti făcînd ochii mari și urechile pîlnie, gata să asculte.

„Foarte curînd”, spuse mama, „Isus ne va trimite ceva mult mai prețios decît toate păpușile tale pe care le-ai dăruit”.

„Ce? Ce ne va trimite? O păpușă care poate să meargă și să vorbească?”

„Mult mai mult decît o păpușă”, spuse zîbind mama. „Un frățior!”

„O, cît sînt de bucuroasă!” spuse Loti „ce minunat va fi!”

Și așa a fost.

